Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

12. svibnja 2021.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Konvencija o provedbi Schengenskog sporazuma – Članak 54. – Povelja Europske unije o temeljnim pravima – Članak 50. – Načelo *ne bis in idem* – Članak 21. UFEU-a – Slobodno kretanje osoba – Interpolova crvena tjeralica – Direktiva (EU) 2016/680 – Zakonitost obrade osobnih podataka sadržanih u takvoj tjeralici”

U predmetu C-505/19,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Verwaltungsgericht Wiesbaden (Upravni sud u Wiesbadenu, Njemačka), odlukom od 27. lipnja 2019., koju je Sud zaprimio 3. srpnja 2019., u postupku

WS

protiv

Bundesrepublik Deutschland,

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: K. Lenaerts, predsjednik, R. Silva de Lapuerta, potpredsjednica, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, A. Prechal, M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Kumin i N. Wahl, predsjednici vijeća, T. von Danwitz, F. Biltgen, P. G. Xuereb (izvjestitelj), L. S. Rossi, I. Jarukaitis i N. Jääskinen, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Bobek,

tajnik: M. Krausenböck, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 14. srpnja 2020.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za osobu WS, S. Wolff i J. Adam, a zatim J. Adam i S. Schomburg, *Rechtsanwälte*,

– za Bundesrepublik Deutschland, M. Meyer, L. Wehle i A. Hansen, u svojstvu agenata,

– za belgijsku vladu, C. Van Lul, M. Van Regemorter, M. Jacobs, C. Pochet, J.-C. Halleux i P.-J. De Grave, a zatim M. Van Regemorter, M. Jacobs, C. Pochet, J.-C. Halleux i P.-J. De Grave, u svojstvu agenata,

– za češku vladu, T. Machovičová, M. Smolek i J. Vláčil, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: njemački

– za dansku vladu, J. Nymann-Lindegren, P. Z. L. Ngo i M. S. Wolff, a zatim J. Nymann-Lindegren i M. S. Wolff, u svojstvu agenata,

– za njemačku vladu, J. Möller i D. Klebs, u svojstvu agenata,

– za vladu Helenske Republike, S. Charitaki, E.-M. Mamouna i A. Magrippi, u svojstvu agenata,

– za španjolsku vladu, L. Aguilera Ruiz, u svojstvu agenta,

– za francusku vladu, A.-L. Desjonquères, A. Daniel, D. Dubois i T. Stehelin, u svojstvu agenata,

– za hrvatsku vladu, G. Vidović Mesarek, u svojstvu agenta,

– za nizozemsku vladu, M. K. Bulterman i M. H. S. Gijzen, u svojstvu agenata,

– za poljsku vladu, B. Majczyna, u svojstvu agenta,

– za rumunjsku vladu, C.-R. Canțăr, S.-A. Purza i E. Gane, a zatim E. Gane i S.-A. Purza, u svojstvu agenata,

– za finsku vladu, M. Pere, u svojstvu agenta,

– za vladu Ujedinjene Kraljevine, Z. Lavery, u svojstvu agenta, uz asistenciju C. Knighta, *barrister*,

– za Europsku komisiju, M. Wasmeier, D. Nardi i H. Kranenborg, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 19. studenoga 2020.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 54. Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma od 14. lipnja 1985. između vlada država Gospodarske unije Beneluksa, Savezne Republike Njemačke i Francuske Republike o postupnom ukidanju kontrola na zajedničkim granicama, koja je potpisana u Schengenu 19. lipnja 1990. i stupila na snagu 26. ožujka 1995. (SL 2000., L 239, str. 19.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 9., str. 12. i ispravak SL 2018., L 41, str. 15.; u daljnjem tekstu: CISA), članka 50. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja), članka 21. UFEU-a kao i Direktive (EU) 2016/680 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka od strane nadležnih tijela u svrhe sprečavanja, istrage, otkrivanja ili progona kaznenih djela ili izvršavanja kaznenih sankcija i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Okvirne odluke Vijeća 2008/977/PUP (SL 2016., L 119, str. 89. i ispravak SL 2018., L 127, str. 14.), a osobito njezina članka 4. stavka 1. točke (a) i članka 8. stavka 1.

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između osobe WS i Bundesrepublika Deutschland (Savezna Republika Njemačka), koji zastupa Bundeskriminalamt (Savezni ured kriminalističke policije, Njemačka) (u daljnjem tekstu: BKA), u vezi s mjerama koje je Savezna Republika Njemačka dužna poduzeti kako bi se pravo osobe WS na slobodno kretanje zaštitilo od negativnih posljedica koje mogu proizići iz objave crvene tjeralice koju je na zahtjev treće države izdala Međunarodna organizacija kriminalističke policije (u daljnjem tekstu: Interpol).

Pravni okvir

Međunarodno pravo

Interpolov statut

3 U članku 2. točki 1. Interpolova statuta, koji je usvojen 1956. u Beču, a posljednji put izmijenjen 2017. (u daljnjem tekstu: Interpolov statut), navodi se da je Interpolov cilj, među ostalim, „osiguravanje i unapređivanje najšire moguće uzajamne pomoći između svih tijela kriminalističke policije u granicama važećih zakona u različitim zemljama i u duhu ‚Opće deklaracije o ljudskim pravima'" [neslužbeni prijevod].

4 Člankom 31. tog statuta određuje se:

„Kako bi ostvario svoje ciljeve, [Interpolu] je potrebna neprestana i aktivna suradnja njegovih članica, koje trebaju činiti sve što je u njihovoj moći u skladu s vlastitim propisima da predano sudjeluju u njegovim aktivnostima." [neslužbeni prijevod]

Interpolov Pravilnik o obradi podataka

5 Člankom 1. točkom 7. Interpolova Pravilnika o obradi podataka, koji je usvojen 2011., a posljednji put izmijenjen 2019. (u daljnjem tekstu: Interpolov Pravilnik o obradi podataka), određuje se:

„U smislu ovog Pravilnika, primjenjuju se sljedeće definicije:

[…]

7. ‚središnji nacionalni ured': svako tijelo koje zemlja [članica Interpola] odredi radi obavljanja poslova povezivanja iz članka 32. [Interpolova statuta]." [neslužbeni prijevod]

6 Člankom 73. tog pravilnika, naslovljenim „Sustav Interpolovih tjeralica", u stavku 1. određuje se:

„Sustav Interpolovih tjeralica sastoji se od skupa tjeralica označenih bojom koje se objavljuju za posebne svrhe i od posebnih tjeralica koje se objavljuju u okviru posebne suradnje, a koje nisu obuhvaćene prethodnim kategorijama tjeralica." [neslužbeni prijevod]

7 U skladu s člankom 80. navedenog pravilnika, naslovljenim „Provedba tjeralica":

„1. Nacionalni središnji uredi prosljeđuju:

(a) svim nadležnim nacionalnim tijelima, što je prije moguće i u skladu s vlastitim nacionalnim zakonodavstvom, sve podatke sadržane u tjeralicama koje zaprime kao i njihova ažuriranja;

[…]" [neslužbeni prijevod]

8 Člankom 82. istog pravilnika, naslovljenim „Svrha crvenih tjeralica", propisuje se:

„Crvene tjeralice objavljuju se na zahtjev središnjeg nacionalnog ureda ili međunarodnog tijela ovlaštenog za istragu i progon u kaznenim stvarima radi pronalaska tražene osobe i njezina zadržavanja, uhićenja ili ograničavanja kretanja u svrhu izručenja, predaje ili slične zakonite radnje." [neslužbeni prijevod]

9 Člankom 83. Interpolova Pravilnika o obradi podataka, naslovljenim „Posebni uvjeti za objavu crvenih tjeralica”, stavkom 2. točkom (b) određuje se da se crvena tjeralica može objaviti samo ako je dostavljeno dovoljno pravnih elemenata, uključujući upućivanje na valjani uhidbeni nalog ili na sudsku odluku s istim učinkom.

10 Člankom 87. tog pravilnika, naslovljenim „Mjere koje se poduzimaju nakon pronalaska tražene osobe”, propisuje se:

„U slučaju pronalaska osobe za kojom je objavljena crvena tjeralica, poduzimaju se sljedeće mjere:

(a) Zemlja u kojoj je osoba pronađena:
   i. bez odgode obavještava središnji nacionalni ured izdavanja ili međunarodno tijelo izdavanja i glavno tajništvo da je osoba pronađena, što je podložno ograničenjima koja proizlaze iz nacionalnog prava i primjenjivih međunarodnih ugovora;
   ii. poduzima sve druge mjere koje su dopuštene nacionalnim pravom i primjenjivim međunarodnim ugovorima, kao što su to privremeno uhićenje tražene osobe, njezin nadzor ili ograničavanje njezina kretanja.

(b) središnji nacionalni ured izdavanja ili međunarodno tijelo izdavanja postupa bez odgode nakon što je obaviješteno da je osoba pronađena u drugoj zemlji i posebno osigurava brzo slanje, unutar vremenskih ograničenja utvrđenih za predmetni slučaj, podupirućih podataka i dokumenata koje zatraži zemlja u kojoj se osoba nalazi ili Glavno tajništvo.

[…]” [neslužbeni prijevod]

Pravo Unije

CISA

11 Člankom 54. CISA-e, koji se nalazi u njezinu poglavlju 3., naslovljenom „Primjena načela *ne bis in idem*”, njezine glave III. određuje se:

„Protiv osobe protiv koje je sudski postupak pravomoćno okončan u jednoj ugovornoj stranci ne može se voditi postupak u drugoj ugovornoj stranci za ista djela pod uvjetom da je […] izrečena kazna i izvršena, trenutačno je u postupku izvršenja ili se više, prema zakonima ugovorne stranke koja ju je izrekla, ne može izvršiti.”

12 U skladu s člankom 57. stavcima 1. i 2. CISA-e:

„1. Ako ugovorna stranka optuži [o]sobu za kazneno djelo i nadležna tijela te ugovorne [stranke] opravdano smatraju da se optužba odnosi na ista djela za koja je sudski postupak već pravomoćno okončan u drugoj ugovornoj stranci, ta tijela, ako smatraju potrebnim, zahtijevaju potrebne informacije od nadležnih tijela ugovorne stranke na čijem je državnom području presuda već donesena.

2. Tražene informacije se pružaju čim je moguće prije i uzimaju se u obzir kod odlučivanja o poduzimanju dodatnih mjera u postupku koji je u tijeku.”

Sporazum o izručenju između Europske unije i Sjedinjenih Američkih Država

13 Sporazumom o izručenju između Europske unije i Sjedinjenih Američkih Država od 25. lipnja 2003. (SL 2003., L 181, str. 27.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 10., str. 10.; u daljnjem tekstu: Sporazum između EU-a i SAD-a) ne predviđaju se posebni razlozi za odbijanje izručenja, osim u članku 13., koji se odnosi na smrtnu kaznu.

14 Člankom 17. tog sporazuma, naslovljenim „Neodstupanje”, određuje se:

„1. Ovaj Sporazum ne dovodi u pitanje pozivanje od strane države kojoj je zahtjev podnesen na razloge za odbijanje koji se odnose na pitanja koja nisu uređena ovim Sporazumom, a koji su na raspolaganju prema bilateralnom ugovoru o izručenju koji je na snazi između države članice i Sjedinjenih Američkih Država.

2. Kada ustavna načela države kojoj je zahtjev podnesen ili [obvezujuće] pravomoćne sudske odluke […] mogu predstavljati prepreku ispunjenju […] obveza izručenja [države kojoj je zahtjev podnesen], a rješenje tog pitanja nije predviđeno u ovom Sporazumu ili mjerodavnom bilateralnom ugovoru, održavaju se savjetovanja između države kojoj je zahtjev podnesen i države koja podnosi zahtjev.”

Direktiva 2016/680

15 Uvodne izjave 2., 25. i 64. Direktive 2016/680 glase:

„(2) Načela i pravila o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom njihovih osobnih podataka trebala bi poštovati njihova temeljna prava i slobode, a posebno njihovo pravo na zaštitu osobnih podataka, bez obzira na državljanstvo ili boravište pojedinaca. Ovom Direktivom želi se doprinijeti uspostavi područja slobode, sigurnosti i pravde.

[…]

(25) Sve države članice učlanjene su u [Interpol]. Kako bi ispunio svoju misiju, Interpol prima, pohranjuje i prosljeđuje osobne podatke radi pružanja pomoći nadležnim tijelima u sprečavanju i suzbijanju međunarodnog kriminala. Stoga je primjereno ojačati suradnju između Unije i Interpola poticanjem učinkovite razmjene osobnih podataka, osiguravajući pritom poštovanje temeljnih prava i sloboda u vezi s automatskom obradom osobnih podataka. Ako se osobni podaci prenose iz Unije Interpolu i zemljama koje imaju svoje predstavnike u Interpolu, trebala bi se primjenjivati ova Direktiva, a osobito odredbe o međunarodnim prijenosima. […]

[…]

(64) Države članice trebale bi osigurati da se prijenos podataka u treću zemlju ili međunarodnu organizaciju provodi samo ako je nužan za sprečavanje, istragu, otkrivanje ili progon kaznenih djela ili izvršavanje kaznenih sankcija, uključujući zaštitu od prijetnji javnoj sigurnosti i njihovo sprečavanje te da je voditelj obrade u trećoj zemlji ili međunarodnoj organizaciji tijelo koje je nadležno u smislu ove Direktive. […] Takav prijenos podataka može se provoditi u slučajevima kada je [Europska k]omisija utvrdila da dotična treća zemlja ili međunarodna organizacija jamči odgovarajuću razinu zaštite, nakon što su pružene odgovarajuće zaštitne mjere ili kada se primjenjuju odstupanja za posebne situacije. Ako se osobni podaci prenose iz Unije voditeljima obrade, izvršiteljima obrade ili drugim primateljima u trećim zemljama ili međunarodnim organizacijama, ne bi smjela biti narušena razina zaštite pojedinaca predviđena ovom Direktivom u Uniji, među ostalim u slučajevima daljnjeg prijenosa osobnih podataka iz treće zemlje ili međunarodne organizacije voditeljima obrade, izvršiteljima obrade u istoj ili u nekoj drugoj trećoj zemlji ili međunarodnoj organizaciji.”

16 Člankom 1. stavkom 1. te direktive propisuje se:

„Ovom se Direktivom utvrđuju pravila povezana sa zaštitom pojedinaca u pogledu obrade osobnih podataka od strane nadležnih tijela u svrhe sprečavanja, istrage, otkrivanja ili progona kaznenih djela ili izvršavanja kaznenih sankcija, uključujući zaštitu od prijetnji javnoj sigurnosti i njihovo sprečavanje.”

17 U skladu s člankom 2. stavkom 1. navedene direktive, ona se „primjenjuje na obradu osobnih podataka od strane nadležnih tijela u svrhe utvrđene u članku 1. stavku 1.”.

18 Člankom 3. stavcima 2. i 7. iste direktive određuje se:

„Za potrebe ove Direktive:

[…]

2. ‚obrada’ znači svaki postupak ili skup postupaka koji se obavljaju na osobnim podacima ili skupovima osobnih podataka, bilo automatiziranim bilo neautomatiziranim sredstvima kao što su prikupljanje, bilježenje, organizacija, strukturiranje, pohrana, prilagodba ili izmjena, pronalaženje, obavljanje uvida, uporaba, otkrivanje prijenosom, širenjem ili stavljanjem na raspolaganje na drugi način, usklađivanje ili kombiniranje, ograničavanje, brisanje ili uništavanje;

[…]

7. ‚nadležno tijelo’ znači:
   (a) svako tijelo javne vlasti nadležno za sprečavanje, istragu, otkrivanje ili progon kaznenih djela ili izvršavanje kaznenih sankcija, uključujući zaštitu od prijetnji javnoj sigurnosti i njihovo sprečavanje; ili
   (b) svako drugo tijelo ili subjekt kojem je pravom države članice povjereno obavljanje javnih dužnosti i izvršavanje javnih ovlasti u svrhe sprečavanja, istrage, otkrivanja ili progona kaznenih djela ili izvršavanja kaznenih sankcija, uključujući zaštitu od prijetnji javnoj sigurnosti i njihovo sprečavanje”.

19 Članak 4. Direktive 2016/680, naslovljen „Načela obrade osobnih podataka”, glasi:

„1. Države članice osiguravaju da su osobni podaci:

(a) obrađivani zakonito i pošteno;

(b) prikupljeni u posebne, izričite i zakonite svrhe te da ih se ne obrađuje na način koji nije u skladu s tim svrhama;

(c) primjereni i relevantni te da nisu pretjerani u odnosu na svrhe u koje se obrađuju;

[…]”

20 Člankom 7. te direktive, naslovljenim „Razlika između osobnih podataka i provjera kvalitete osobnih podataka”, u stavku 3. propisuje se:

„Pokaže li se da su preneseni netočni osobni podaci ili da su osobni podaci preneseni nezakonito, primatelj mora biti obaviješten bez odlaganja. U takvom slučaju osobni podaci moraju se ispraviti ili brisati ili obradu ograničiti u skladu s člankom 16.”

21 Člankom 8. navedene direktive, naslovljenim „Zakonitost obrade”, određuje se:

„1. Države članice osiguravaju da je obrada zakonita samo ako je nužna i samo u onoj mjeri u kojoj je nužna kako bi nadležno tijelo obavilo zadaću u svrhe navedene u članku 1. stavku 1. te da se temelji na pravu Unije ili pravu države članice.

2. Pravom države članice kojim se uređuje obrada unutar područja primjene ove Direktive navode se barem ciljevi obrade, osobni podaci za obradu i svrhe obrade.”

22 Člankom 16. te direktive, naslovljenim „Pravo na ispravak ili brisanje osobnih podataka i ograničenje obrade”, u stavku 2. navodi se:

„Države članice od voditelja obrade zahtijevaju da izbriše osobne podatke bez nepotrebnog odgađanja i predviđaju pravo ispitanika da od voditelja obrade ishodi brisanje osobnih podataka koji se na njega odnose bez nepotrebnog odgađanja ako se obradom krše odredbe donesene na temelju članaka 4., 8. ili 10., ili ako se osobni podaci moraju brisati radi poštovanja pravne obveze kojoj podliježe voditelj obrade.”

23 Poglavlje V. Direktive 2016/680, naslovljeno „Prijenosi osobnih podataka trećim zemljama ili međunarodnim organizacijama”, obuhvaća članke 35. do 40. i posebno uređuje uvjete pod kojima se osobni podaci mogu prenositi trećim zemljama ili međunarodnim organizacijama.

24 Člankom 36. te direktive, naslovljenim „Prijenosi na temelju odluke o primjerenosti”, u stavku 1. određuje se da države članice osiguravaju da je prijenos osobnih podataka trećoj zemlji ili međunarodnoj organizaciji moguć kada Komisija odluči da treća zemlja, područje ili jedan ili više određenih sektora unutar te treće zemlje, ili međunarodna organizacija o kojoj je riječ osigurava primjerenu razinu zaštite.

25 Člankom 37. navedene direktive, naslovljenim „Prijenosi koji podliježu odgovarajućim zaštitnim mjerama”, u stavku 1. propisuje se da, u nedostatku takve odluke, države članice osiguravaju da se prijenos osobnih podataka trećoj zemlji ili međunarodnoj organizaciji može ostvariti ako su odgovarajuće zaštitne mjere u pogledu zaštite osobnih podataka predviđene u pravno obvezujućem instrumentu ili ako je voditelj obrade procijenio sve okolnosti u vezi s prijenosom osobnih podataka i zaključio da postoje odgovarajuće zaštitne mjere u pogledu zaštite osobnih podataka.

26 Člankom 40. iste direktive, naslovljenim „Međunarodna suradnja s ciljem zaštite osobnih podataka”, određuje se da Komisija i države članice u odnosu na treće zemlje i međunarodne organizacije poduzimaju odgovarajuće mjere, među ostalim, kako bi razvile mehanizme međunarodne suradnje za olakšavanje djelotvornijeg izvršavanja zakonodavstva o zaštiti osobnih podataka i osigurale međunarodnu uzajamnu pomoć u izvršavanju tog zakonodavstva.

Njemačko pravo

27 Člankom 153.a stavkom 1. Strafprozessordnunga (Zakonik o kaznenom postupku, u daljnjem tekstu: StPO) u pogledu kaznenih djela za koja se izriče novčana kazna ili za koja je najniža kazna zatvora kraća od jedne godine propisuje se da se njemačko državno odvjetništvo može, uz suglasnost, u načelu, suda nadležnog za pokretanje glavnog postupka i osobe koja je predmet kaznenog postupka, privremeno odreći prava na pokretanje kaznenog progona ako navedenoj osobi odredi uvjete i naloge čije ispunjenje uklanja javni interes za pokretanje postupka, kao što je to plaćanje određenog novčanog iznosa u dobrotvorne svrhe ili u javni proračun, te ako težina kaznenog djela to ne isključuje. Istim člankom predviđa se da se predmetna radnja ne može više progoniti kao kazneno djelo u smislu te odredbe ako osoba koja je predmet kaznenog postupka ispuni uvjete i izvrši naloge.

28 U skladu s člankom 3. stavkom 1. Gesetza über das Bundeskriminalamt und die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten (Zakon o Saveznom uredu kriminalističke policije i suradnji između saveznih i zemaljskih tijela u pitanjima kriminalističke policije) od 1. lipnja 2017. (BGBl. 2017. I, str. 1354.), BKA je središnji nacionalni ured Savezne Republike Njemačke za suradnju s Interpolom.

Glavni postupak i prethodna pitanja

29 Interpol je 2012. na zahtjev nadležnih tijela Sjedinjenih Američkih Država objavio crvenu tjeralicu za njemačkim državljaninom WS (u daljnjem tekstu: crvena tjeralica za osobom WS) radi njegova pronalaska i zadržavanja, uhićenja ili ograničenja njegova kretanja u svrhu mogućeg izručenja Sjedinjenim Američkim Državama. Ta je crvena tjeralica objavljena na temelju uhidbenog naloga koji su nadležna tijela Sjedinjenih Američkih Država izdala u vezi s optužbama, među ostalim, za korupciju protiv osobe WS.

30 Prema navodima suda koji je uputio zahtjev, odnosno Verwaltungsgerichta Wiesbaden (Upravni sud u Wiesbadenu, Njemačka), Staatsanwaltschaft München I (Državno odvjetništvo u Münchenu I., Njemačka) pokrenuo je istražni postupak u odnosu na osobu WS u pogledu istih djela na koja se odnosi navedena crvena tjeralica, čak i prije njezine objave. Taj je postupak zaključen odlukom od 27. siječnja 2010., nakon što je osoba WS platila novčani iznos, u skladu s člankom 153.a stavkom 1. StPO-a. Prema navodima suda koji je uputio zahtjev, kazneni progon za djela o kojima je riječ u glavnom postupku stoga je u Njemačkoj završen.

31 BKA je 2013., nakon komunikacije s osobom WS, od Interpola zatražio i ishodio da se crvenoj tjeralici za tom osobom priloži dodatak u kojem je bilo navedeno da BKA smatra da se u odnosu na djela na koja se ta tjeralica odnosi primjenjuje načelo *ne bis in idem*, prema kojem nikomu ne može dva puta biti suđeno za isto kazneno djelo.

32 Osoba WS podnijela je 2017. sudu koji je uputio zahtjev tužbu protiv Savezne Republike Njemačke, koju zastupa BKA. Ona je zahtijevala da se toj državi članici naloži poduzimanje svih potrebnih mjera za povlačenje navedene crvene tjeralice. Prema mišljenju osobe WS, postojanje crvene tjeralice koja se na nju odnosi onemogućuje njezin odlazak u drugu državu članicu odnosno drugu državu stranku Sporazuma između vlada država Ekonomske unije Beneluksa, Savezne Republike Njemačke i Francuske Republike o postupnom ukidanju kontrola na zajedničkim granicama, koji je potpisan u Schengenu 14. lipnja 1985. (SL 2000., L 239, str. 13.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 9., str. 6.) (u daljnjem tekstu: država ugovornica), različitu od Savezne Republike Njemačke, a da se pritom ne dovede u opasnost od uhićenja, s obzirom na to da su države članice i države ugovornice uvrstile njezino ime u svoje nacionalne popise tjeralica. Osoba WS smatra, s jedne strane, da je ta situacija protivna članku 54. CISA-e i članku 21. UFEU-a te, s druge strane, da svaka obrada njezinih osobnih podataka iz navedene crvene tjeralice koju provode tijela država članica stoga predstavlja povredu odredaba Direktive 2016/680.

33 Sud koji je uputio zahtjev napominje da je obrada osobnih podataka iz crvene tjeralice koju izdaje Interpol uređena člankom 4. stavkom 1. i člankom 8. stavkom 1. Direktive 2016/680. Naime, iz potonje odredbe proizlazi da je takva obrada zakonita, s jedne strane, samo u mjeri u kojoj je nužna kako bi nadležno tijelo obavilo zadaću u svrhe navedene u članku 1. stavku 1. te direktive i, s druge strane, ako se temelji na pravu Unije ili pravu države članice. U ovom slučaju obrada osobnih podataka osobe WS iz crvene tjeralice koja se na nju odnosi može biti zakonita samo ako je u skladu s člankom 54. CISA-e, u vezi s člankom 50. Povelje i člankom 21. UFEU-a.

34 Doista, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da je cilj načela *ne bis in idem*, koje je utvrđeno u članku 50. Povelje kao i u članku 54. CISA-e, izbjeći da se u području slobode, sigurnosti i pravde, predviđenom u članku 3. stavku 2. UEU-a, protiv osobe protiv koje je sudski postupak pravomoćno

okončan u jednoj državi članici ili državi ugovornici i koja ostvaruje svoje pravo na slobodno kretanje vodi postupak za ista djela kao što su to ona na temelju kojih je pravomoćno osuđena u drugoj državi članici ili drugoj državi ugovornici.

35 Usto, iz sudske prakse Suda proizlazi da se članak 21. UFEU-a primjenjuje u području izručenja čak i u odnosima između države članice i treće države. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, isto bi trebalo vrijediti i u slučaju kada međunarodna organizacija, poput Interpola, djeluje kao posrednik, objavljujući na zahtjev treće države crvene tjeralice za uhićenje osobe ili ograničenje njezina kretanja, u svrhu njezina izručenja toj trećoj državi. Samo bi takvo tumačenje područja primjene članka 21. UFEU-a omogućilo uklanjanje prepreka slobodi kretanja građana Unije koje proizlaze iz opasnosti od izručenja trećoj državi nakon što su boravili u državi članici različitoj od države članice podrijetla, pri čemu bi to izručenje bilo nezakonito ako bi se temeljilo na optužbi kojom bi se, uzimajući u obzir zabranu dvostrukog kažnjavanja za ista djela, povrijedilo pravo Unije.

36 Sud koji je uputio zahtjev smatra da uvrštavanje osobnih podataka iz crvene tjeralice koju je izdao Interpol u nacionalne popise tjeralica predstavlja obradu osobnih podataka u smislu članka 2. stavka 1. Direktive 2016/680, u vezi s njezinim člankom 1. stavkom 1. Dakle, ako je obrada osobnih podataka iz takve tjeralice zakonita samo ako je u skladu s člankom 54. CISA-e, u vezi s člankom 50. Povelje i člankom 21. UFEU-a, tada bi tjeralice koje su nakon objave navedene crvene tjeralice zabilježene u popis tjeralica država članica trebale biti brisane u skladu s člankom 7. stavkom 3. i člankom 16. Direktive 2016/680 ako navedena obrada nije u skladu s člankom 54. navedene konvencije.

37 Sud koji je uputio zahtjev navodi da Komisija i države članice očito nisu u pogledu Interpola iskoristile mogućnost koju nudi članak 40. Direktive 2016/680, da usvoje pravila o međunarodnoj suradnji u području zaštite osobnih podataka u odnosu na treće zemlje i međunarodne organizacije. Usto, članci 36. i 37. te direktive odnosili bi se samo na prijenose osobnih podataka Interpolu, a ne na njihov prijenos od strane Interpola državama članicama. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, navedena direktiva stoga sadržava pravnu prazninu koju treba popuniti. Činjenica da Interpol prenosi osobne podatke iz svojih crvenih tjeralica državama članicama, unatoč tomu što se u pogledu djela navedenih u tim tjeralicama primjenjuje načelo *ne bis in idem*, i pritom ne osigurava da se ti podaci bez odgode brišu kad je njihova obrada nezakonita, otvara ozbiljna pitanja o pouzdanosti te organizacije u području zaštite osobnih podataka.

38 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, ishod glavnog postupka stoga ovisi o tumačenju članka 54. CISA-e, članka 50. Povelje, članka 21. stavka 1. UFEU-a i odredaba Direktive 2016/680. Naime, u slučaju da se u ovom slučaju primjenjuje načelo *ne bis in idem*, zbog čega je nezakonito nastaviti prikazivati u nacionalnim popisima tjeralica tjeralicu za osobom WS koju je izdala treća država i koja je proslijeđena Interpolovom crvenom tjeralicom, državama članicama ne bi bilo dopušteno nastaviti obrađivati osobne podatke iz te crvene tjeralice. Slijedom toga, trebalo bi brisati tjeralice za osobom WS koje su zabilježene u popisima tjeralica država članica nakon objave navedene crvene tjeralice, osiguravajući time osobi WS ostvarivanje njezine slobode kretanja u Uniji i schengenskom prostoru.

39 U tim je okolnostima Verwaltungsgericht Wiesbaden (Upravni sud u Wiesbadenu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li članak 54. [CISA-e], u vezi s člankom 50. [Povelje], tumačiti na način da je već sâmo pokretanje kaznenog postupka za isto djelo zabranjeno u svim državama potpisnicama [Schengenskog sporazuma] ako njemačko državno odvjetništvo okonča pokrenuti kazneni postupak nakon što je okrivljenik ispunio određene obveze i, osobito, ako je platio određeni novčani iznos koji je utvrdilo državno odvjetništvo?

2. Proizlazi li iz članka 21. stavka 1. UFEU-a zabrana državama članicama da provedu zahtjev za uhićenje koji podnesu treće države u okviru međunarodne organizacije kao što je [Interpol] ako je osoba na koju se odnosi zahtjev za uhićenje građanin Unije te je država članica čiji je ta osoba državljanin obavijestila međunarodnu organizaciju, a time i ostale države članice, o sumnjama u pogledu usklađenosti zahtjeva za uhićenje s primjenom načela *ne bis in idem*?

3. Protivi li se članku 21. stavku 1. UFEU-a već sâmo pokretanje kaznenog postupka i privremeno zadržavanje u državama članicama čiji dotična osoba nije državljanin ako to nije u skladu s primjenom načela *ne bis in idem*?

4. Treba li članak 4. stavak 1. točku (a) i članak 8. stavak 1. Direktive 2016/680, u vezi s člankom 54. [CISA-e] i […] člankom 50. Povelje, tumačiti na način da su države članice obvezne donijeti propise kojima se osigurava da je, u slučaju postupka koji onemogućuje daljnji kazneni progon u svim [državama ugovornicama], zabranjena daljnja obrada Interpolove crvene tjeralice koja treba dovesti do daljnjeg kaznenog postupka?

5. Pruža li međunarodna organizacija kao što je Interpol primjerenu razinu zaštite podataka ako nije donesena odluka o primjerenosti u skladu s člankom 36. Direktive 2016/680 i/ili nisu predviđene odgovarajuće zaštitne mjere u skladu s člankom 37. te direktive?

6. Smiju li države članice podatke u crvenoj tjeralici koju je Interpol izdao na zahtjev treće države dalje obrađivati samo ako je treća država tjeralicu koristila kako bi distribuirala zahtjev za uhićenje i izručenje te podnijela zahtjev za uhićenje kojim se ne povređuje europsko pravo, a osobito načelo *ne bis in idem*?"

Postupak pred Sudom

40 Sud koji je uputio zahtjev zatražio je od Suda da se o ovom zahtjevu za prethodnu odluku odluči u hitnom prethodnom postupku, predviđenom u članku 107. Poslovnika Suda.

41 Sud je 12. srpnja 2019., na prijedlog suca izvjestitelja i nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, odlučio da ne treba udovoljiti tom zahtjevu jer je utvrdio da se osoba WS ne nalazi u istražnom zatvoru.

O prethodnim pitanjima

Dopuštenost

42 Nekoliko zainteresiranih stranaka koje su podnijele pisana očitovanja ili su sudjelovale na raspravi pred Sudom osporavalo je dopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku odnosno određenih pitanja koja je postavio sud koji je uputio zahtjev.

43 Kao prvo, belgijska vlada u biti tvrdi da sud koji je uputio zahtjev nije dovoljno precizno utvrdio predmet glavnog postupka kao ni relevantne činjenične elemente i nije objasnio razloge koji su ga naveli da se zapita o tumačenju odredaba prava Unije koje se navode u odluci kojom se upućuju prethodna pitanja, čime se povređuju odredbe članka 94. točaka (a) i (c) Poslovnika.

44 Kao drugo, vlada Helenske Republike tvrdi da iz odluke kojom se upućuju prethodna pitanja ne proizlazi da se osoba WS koristila svojim pravom na slobodno kretanje na temelju članka 21. UFEU-a pa je pitanje je li to pravo povrijeđeno hipotetsko. Iz te odluke također ne proizlazi da su osobni podaci osobe WS iz crvene tjeralice koja se na nju odnosi zabilježeni u popisima tjeralica država članica nakon što je Interpol vjerojatno proslijedio tu tjeralicu nadležnim tijelima država članica Interpola.

45 Kao treće, Savezna Republika Njemačka te njemačka i češka vlada smatraju da su pitanja suda koji je uputio zahtjev potpuno hipotetska jer uopće nemaju veze s glavnim postupkom koji se vodi između osobe WS i Savezne Republike Njemačke. Naime, ta se pitanja odnose isključivo na obveze koje imaju države članice različite od Savezne Republike Njemačke.

46 Kao četvrto, belgijska, češka, njemačka i nizozemska vlada navode da sud koji je uputio zahtjev, kao njemački sud, nije nadležan za odlučivanje na koji način druge države članice, različite od Savezne Republike Njemačke, moraju postupati u odnosu na osobu WS.

47 Kao peto, belgijska i češka vlada te Komisija tvrde da je peto pitanje, koje se odnosi na razinu zaštite osobnih podataka koju osigurava Interpol, nedopušteno jer se odnosi na hipotetsku situaciju.

48 Naposljetku, kao šesto, Savezna Republika Njemačka, belgijska, njemačka i španjolska vlada te vlada Ujedinjene Kraljevine smatraju da su prethodna pitanja u svakom slučaju, nakon Interpolova ukidanja crvene tjeralice za osobom WS 5. rujna 2019., postala bespredmetna te su stoga nedopuštena.

49 Valja podsjetiti na to da, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, članak 267. UFEU-a nacionalnim sudovima povjerava najširu mogućnost obraćanja Sudu ako smatraju da predmet koji je pred njima u tijeku postavlja pitanja koja, među ostalim, zahtijevaju tumačenje odredaba prava Unije nužnih za rješavanje podnesenog im spora te su slobodni koristiti se tom mogućnosti u svakom stadiju postupka kada to smatraju prikladnim (presuda od 26. lipnja 2019., Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, t. 35. i navedena sudska praksa).

50 Isto tako, Sud je opetovano podsjećao na to da pitanja nacionalnih sudova koja se odnose na pravo Unije uživaju presumpciju relevantnosti. Dakle, Sud može odbiti odlučivati o tim pitanjima samo ako je očito da zatraženo tumačenje prava Unije nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku, ako je problem hipotetski ili ako Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim elementima potrebnima da bi se mogao dati koristan odgovor na upućena pitanja (presude od 10. prosinca 2018., Wightman i dr., C-621/18, EU:C:2018:999, t. 27. i navedena sudska praksa te od 26. lipnja 2019., Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, t. 36.).

51 Što se tiče dopuštenosti zahtjeva za prethodnu odluku, valja podsjetiti, kao prvo, na to da iz članka 94. točaka (a) i (c) Poslovnika proizlazi da zahtjev za prethodnu odluku mora sadržavati, osim teksta prethodnih pitanja postavljenih Sudu, među ostalim, sažeti prikaz predmeta spora i relevantne činjenice kako ih je utvrdio sud koji je uputio zahtjev ili barem prikaz činjeničnih okolnosti na kojima se temelje pitanja i prikaz razloga koji su naveli sud koji je uputio zahtjev da se zapita o tumačenju ili valjanosti određenih odredaba prava Unije, kao i pojašnjenje veze koja prema mišljenju tog suda postoji između tih odredaba i nacionalnog zakonodavstva primjenjivog u glavnom postupku.

52 U ovom slučaju zahtjev za prethodnu odluku ispunjava uvjete propisane tom odredbom. Naime, tim se zahtjevom, iako sažeto, pružaju potrebna pojašnjenja u pogledu relevantnih činjenica i predmeta spora u glavnom postupku, odnosno, s jedne strane, prepreke slobodnom kretanju osobe WS u državama članicama i državama ugovornicama različitima od Savezne Republike Njemačke koje, prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, proizlaze iz objave crvene tjeralice za osobom WS i bilježenja njezinih osobnih podataka iz te tjeralice u nacionalne popise tjeralica te, s druge strane, napora osobe WS kako bi ishodila uklanjanje te prepreke tužbom protiv Savezne Republike Njemačke. Usto, sud koji je uputio zahtjev pojasnio je, kao što je to navedeno u točki 37. ove presude, razloge koji su ga naveli da Sudu uputi zahtjev za prethodnu odluku i vezu koja, prema njegovu mišljenju, postoji između odredaba prava Unije na koje se odnosi taj zahtjev i glavnog postupka.

53 Uostalom, valja istaknuti da su sve zainteresirane stranke koje su sudjelovale u postupku pred Sudom mogle uredno iznijeti svoja očitovanja o pitanjima koja je postavio sud koji je uputio zahtjev s obzirom na relevantne činjenice i predmet glavnog postupka, kako su opisani u zahtjevu za prethodnu odluku.

54 Kao drugo, činjenica da iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da se čini da osoba WS nije ostvarivala svoje pravo na slobodno kretanje na temelju članka 21. stavka 1. UFEU-a nakon što je za njom objavljena crvena tjeralica ne znači da je problem na koji se taj zahtjev odnosi hipotetski. Naime, iz navoda suda koji je uputio zahtjev proizlazi da je osoba WS podnijela tužbu povodom koje se pred njim vodi postupak upravo kako bi stvorila uvjete potrebne za ostvarivanje svojeg prava na slobodno kretanje a da se pritom ne dovede u opasnost da zbog postojanja navedene tjeralice bude uhićena u državi članici u koju želi doći.

55 Osim toga, kad je riječ o Direktivi 2016/680, iako se zahtjevom za prethodnu odluku ne upućuje na dokaze kojima se utvrđuje da su osobni podaci osobe WS iz crvene tjeralice koja je za njom objavljena stvarno zabilježeni slijedom Interpolove objave te tjeralice u popise tjeralica država članica koji su različiti od onih Savezne Republike Njemačke, ipak valja istaknuti da nije moguće zamisliti da države članice Interpola, među kojima se nalaze sve države članice i države ugovornice, mogu u pogledu osoba koje se potražuju Interpolovom crvenom tjeralicom ispuniti svoju obvezu „neprestan[e] i aktivn[e] suradnj[e]”, navedene u članku 31. Interpolova statuta, a da pritom ne zabilježe u svoje vlastite popise tjeralica osobne podatke tih osoba koje su navedene u takvoj tjeralici, osim ako postoje valjani razlozi za drukčije postupanje.

56 Usto, iz članka 80. Interpolova Pravilnika o obradi podataka proizlazi da, kad Interpol objavi crvenu tjeralicu, nacionalni središnji uredi država članica te organizacije prosljeđuju svim nadležnim tijelima vlastite države članice sve podatke sadržane u takvoj tjeralici, među kojima se nalaze i osobni podaci osobe za kojom je izdana tjeralica. Doista, nijedan element s kojim je Sud upoznat ne dovodi u sumnju da je u državama članicama provedeno takvo prosljeđivanje osobnih podataka osobe WS iz crvene tjeralice koja je za njom objavljena.

57 Kao treće, činjenica da se prethodna pitanja odnose isključivo na obveze država članica i država ugovornica koje nisu Savezna Republika Njemačka ne znači da ta pitanja uopće nisu povezana s glavnim postupkom. Naime, iako se taj spor odnosi na navodnu obvezu Savezne Republike Njemačke, a time i njemačkih tijela, da zaštiti osobu WS od negativnih posljedica koje u pogledu ostvarivanja njezina prava na slobodno kretanje mogu nastati iz Interpolove crvene tjeralice koja je za njom objavljena, postojanje i opseg te obveze mogu ovisiti o mogućim obvezama država članica i država ugovornica u pogledu osobe koja je predmet Interpolove crvene tjeralice u situaciji u kojoj se može primijeniti načelo *ne bis in idem*, uključujući kad je riječ o obradi osobnih podataka iz takve tjeralice u smislu Direktive 2016/680.

58 Kao četvrto, s obzirom na to da je, kao što to proizlazi iz prethodne točke, tužba u glavnom postupku usmjerena isključivo protiv Savezne Republike Njemačke i, prema tome, protiv nadležnih njemačkih tijela, dopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku ne može se dovesti u pitanje pozivanjem na okolnost da sud koji je uputio zahtjev nije nadležan odlučivati o obvezama tijela drugih država članica. Naime, taj će sud u okviru glavnog postupka morati odlučiti samo o obvezama koje imaju Savezna Republika Njemačka i njemačka tijela.

59 Kao peto i posljednje, iako je nakon Interpolova ukidanja crvene tjeralice za osobom WS 5. rujna 2019. nestala prepreka koju je ta tjeralica mogla predstavljati za slobodno kretanje te osobe, ipak valja istaknuti da je sud koji je uputio zahtjev u svojem odgovoru od 11. studenoga 2019. na upit Suda o mogućim posljedicama tog ukidanja na zahtjev za prethodnu odluku obavijestio Sud da je osoba WS izrazila namjeru prilagoditi svoju tužbu u tužbu za utvrđenje (*Feststellungsklage*), kako bi od tog trenutka zatražila da se utvrdi obveza Savezne Republike Njemačke da poduzme sve potrebne mjere, s jedne strane, za izbjegavanje moguće nove Interpolove objave crvene tjeralice za ista djela kao što su to ona navedena u crvenoj tjeralici za osobom WS i, s druge strane, radi ukidanja moguće nove crvene tjeralice u slučaju da je Interpol objavi. Taj sud pojašnjava da je tužbeni zahtjev iz glavnog postupka također moguće tumačiti na način da se od sada odnosi na tužbu za utvrđenje nezakonitosti (*Fortsetzungsfeststellungsklage*).

60 U tom je pogledu sud koji je uputio zahtjev također pojasnio da glavni postupak nije postao bespredmetan i da je u slučaju svakog od dvaju pravnih sredstava iz prethodne točke odgovor na pitanja koja postavlja i dalje potreban za rješavanje tog spora.

61 Doista, u tom pogledu valja podsjetiti na to da je, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, u okviru njegove suradnje s nacionalnim sudovima predviđene člankom 267. UFEU-a, isključivo na nacionalnom sudu pred kojim je pokrenut postupak i koji mora preuzeti odgovornost za sudsku odluku koja će biti donesena da, uvažavajući posebnosti predmeta, ocijeni nužnost prethodne odluke za donošenje svoje presude (vidjeti presudu od 26. listopada 2017., Argenta Spaarbank, C-39/16, EU:C:2017:813, t. 37. i navedenu sudsku praksu).

62 Što se tiče dopuštenosti različitih prethodnih pitanja, valja istaknuti da u pogledu prvog, drugog, trećeg, četvrtog i šestog pitanja, a s obzirom na razmatranja koja je iznio sud koji je uputio zahtjev, nije očito da tumačenje prava Unije koje je taj sud zatražio nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku u stanju u kojem se on nalazi nakon što je 5. rujna 2019. ukinuta crvena tjeralica za osobom WS, kao i to da problem na koji se odnosi zahtjev za prethodnu odluku nije postao hipotetski nakon tog ukidanja.

63 Iz toga slijedi da se prvo, drugo, treće, četvrto i šesto pitanje trebaju smatrati dopuštenima.

64 Isto ne vrijedi kad je riječ o petom pitanju. Naime, tim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti želi saznati raspolaže li Interpol dovoljnom razinom zaštite osobnih podataka koja omogućuje tijelima na koja se primjenjuju odredbe Direktive 2016/680 da provedu prijenos tih podataka toj organizaciji. Međutim, sud koji je uputio zahtjev uopće nije objasnio zašto bi odgovor Suda na to pitanje bio potreban za rješavanje spora u glavnom postupku.

65 Točno je da iz članka 87. Interpolova Pravilnika o obradi podataka proizlazi da država na čijem je državnom području pronađena osoba koja je tražena crvenom tjeralicom o tome odmah obavještava tijelo koje je izdalo tu tjeralicu i Interpol, podložno ograničenjima koja proizlaze iz prava te države i primjenjivih međunarodnih ugovora. U tom smislu, crvena tjeralica koju je izdao Interpol stoga može dovesti do toga da se iz države članice prenesu osobni podaci Interpolu. Međutim, sud koji je uputio zahtjev nije naveo tu situaciju te se on u pogledu svojih sumnji u Interpolovu pouzdanost u smislu zaštite osobnih podataka poziva isključivo na činjenicu da je ta organizacija crvenom tjeralicom za osobom WS prenijela takve podatke u države članice te da je ta tjeralica bila na snazi na dan podnošenja zahtjeva za prethodnu odluku, unatoč tomu što se, prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, primjenjuje načelo *ne bis in idem*.

66 U tim okolnostima, budući da tumačenje prava Unije koje se traži petim pitanjem očito nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku, treba ga proglasiti nedopuštenim.

Meritum

Prvo, drugo i treće pitanje

67 Svojim prvim, drugim i trećim pitanjem, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti želi znati protivi li se članku 54. CISA-e i članku 21. stavku 1. UFEU-a, u vezi s člankom 50. Povelje, privremeno uhićenje, koje provedu tijela države ugovornice odnosno države članice, osobe za kojom je na zahtjev treće države Interpol objavio crvenu tjeralicu ako je, s jedne strane, protiv te osobe već vođen kazneni postupak u državi ugovornici odnosno državi članici, koji je državno odvjetništvo okončalo nakon što je dotična osoba ispunila određene uvjete, i ako su, s druge strane, tijela te države ugovornice odnosno države članice obavijestila Interpol da smatraju da se taj postupak odnosi na ista djela kao što su to ona na koja se odnosi navedena crvena tjeralica.

68 Najprije valja istaknuti da iz članka 87. Interpolova Pravilnika o obradi podataka proizlazi da, kada se u državi članici Interpola pronađe osoba za kojom je izdana crvena tjeralica, ta država mora, među ostalim, privremeno uhititi traženu osobu, nadzirati je ili ograničiti njezino kretanje, pod uvjetom da su te mjere dopuštene njezinim nacionalnim pravom i primjenjivim međunarodnim ugovorima.

69 Članku 54. CISA-e protivno je to da država ugovornica vodi postupak protiv osobe za ista djela za koja je protiv nje pravomoćno okončan sudski postupak u drugoj državi ugovornici, pod uvjetom da je u slučaju osude izrečena kazna i izvršena, trenutačno u postupku izvršenja ili se prema zakonima potonje države više ne može izvršiti.

70 Usto, kao što to proizlazi iz članka 54. CISA-e i članka 50. Povelje, načelo *ne bis in idem* proizlazi iz ustavnih tradicija zajedničkih državama članicama i državama ugovornicama. Stoga članak 54. CISA-e treba tumačiti s obzirom na članak 50. Povelje, pri čemu se prvonavedenim člankom osigurava poštovanje bitnog sadržaja potonjeg (presuda od 24. listopada 2018., XC i dr., C-234/17, EU:C:2018:853, t. 14. i navedena sudska praksa).

71 U članku 21. stavku 1. UFEU-a propisano je da svaki građanin Unije ima pravo slobodno se kretati i boraviti na državnom području država članica, podložno ograničenjima i uvjetima utvrđenima u Ugovorima i u mjerama donesenima radi njihove provedbe.

72 Kako bi se odgovorilo na prvo, drugo i treće pitanje, valja stoga ispitati, kao prvo, može li se načelo *ne bis in idem* primijeniti i u pogledu odluke koju je donijelo tijelo koje nije kazneni sud te, kao drugo, može li se smatrati da se protiv osobe na koju se odnosi ta odluka, koja je zatim privremeno uhićena jer je za njom Interpol objavio crvenu tjeralicu, „[vodi] postupak” u smislu članka 54. CISA-e te da ona zbog toga trpi ograničenje svoje slobode kretanja koje nije u skladu s člankom 21. stavkom 1. UFEU-a, pri čemu se ta dva članka tumače u vezi s člankom 50. Povelje, ako nije utvrđena primjenjivost načela *ne bis in idem*, ali su tijela države članice odnosno države ugovornice obavijestila nadležna tijela drugih država članica odnosno država ugovornica o svojim sumnjama u pogledu spojivosti novih kaznenih postupaka na koje se odnosi navedena tjeralica s tim načelom.

73 Kao prvo, što se tiče pitanja može li se načelo *ne bis in idem* primijeniti i u slučaju odluke koju je donijelo tijelo koje nije kazneni sud, Sud je već presudio da se načelo *ne bis in idem*, utvrđeno u članku 54. CISA-e, primjenjuje na postupke koji dovode do prestanka kaznenog progona, poput onog iz članka 153.a StPO-a, kojima je državno odvjetništvo države ugovornice okončalo, bez intervencije suda, kazneni postupak pokrenut u toj državi, nakon što je optuženik ispunio određene obveze i, među ostalim, platio određeni novčani iznos koji je utvrdilo državno odvjetništvo (presuda od 11. veljače 2003., Gözütok i Brügge, C-187/01 i C-385/01, EU:C:2003:87, t. 22., 27. i 48.), pod uvjetom da ta odluka počiva na ocjeni merituma (vidjeti u tom smislu presudu od 10. ožujka 2005., Miraglia, C-469/03, EU:C:2005:156, t. 34. i 35.).

74 Međutim, kao što to proizlazi iz informacija koje je dostavio sud koji je uputio zahtjev, protiv osobe WS pokrenut je kazneni postupak u Njemačkoj, koji je pravomoćno zaključen odlukom od 27. siječnja 2010., nakon što je osoba WS platila novčani iznos u skladu s člankom 153.a stavkom 1. StPO-a. Iz toga slijedi da se načelo *ne bis in idem*, utvrđeno u članku 54. CISA-e i u članku 50. Povelje, može primijeniti u pogledu djela na koja se odnosi ta odluka.

75 Što se tiče, kao drugo, pitanja može li članak 54. CISA-e biti zapreka privremenom uhićenju osobe na koju se odnosi Interpolova crvena tjeralica, valja podsjetiti na to da je s tom odredbom nespojivo da se protiv osobe protiv koje je u državi ugovornici pravomoćno okončan sudski postupak „[vodi] postupak” u drugoj državi ugovornici.

76 U tom pogledu valja istaknuti da se na temelju samog teksta članka 54. CISA-e ne može odgovoriti na pitanje može li se smatrati da se protiv osobe na koju se odnosi Interpolova crvena tjeralica i koja je privremeno uhićena „[vodi] postupak” u smislu te odredbe.

77 Međutim, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da prilikom tumačenja odredbe prava Unije valja uzeti u obzir ne samo njezin tekst nego i kontekst i ciljeve propisa kojeg je ona dio (vidjeti, među ostalim, presudu od 17. travnja 2018., Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, t. 44. i navedenu sudsku praksu).

78 Kada je riječ o kontekstu članka 54. CISA-e, valja istaknuti da se člankom 50. Povelje, kojim se načelo *ne bis in idem* svrstava među temeljna prava Unije, određuje da se nikomu ne može ponovno suditi niti ga se može kazniti u kaznenom postupku za kazneno djelo za koje je već pravomoćno oslobođen ili osuđen u Uniji u skladu sa zakonom. Kao što je to Sud već podsjetio, iz te odredbe proizlazi da se načelom *ne bis in idem* zabranjuje kumuliranje suđenja i sankcija kaznene naravi u smislu tog članka za ista djela i protiv iste osobe (presuda od 20. ožujka 2018., Garlsson Real Estate i dr., C-537/16, EU:C:2018:193, t. 27. i navedena sudska praksa).

79 Što se tiče zadanog cilja članka 54. CISA-e, iz sudske prakse proizlazi da se načelom *ne bis in idem*, navedenim u tom članku, nastoji, s jedne strane, izbjeći da se unutar područja slobode, sigurnosti i pravde osobu protiv koje je sudski postupak pravomoćno okončan progoni za ista djela na državnom području više država ugovornica, kao posljedicu ostvarivanja njezina prava slobodnog kretanja, a kako bi se zajamčila pravna sigurnost poštovanjem pravomoćnih odluka javnih tijela u situaciji u kojoj nije došlo do usklađivanja odnosno približavanja kaznenih zakonodavstava država članica. Naime, u tom pogledu članak 54. CISA-e treba tumačiti s obzirom na članak 3. stavak 2. UEU-a, prema kojem Unija svojim građanima nudi područje slobode, sigurnosti i pravde bez unutarnjih granica, na kojem je osigurano slobodno kretanje osoba zajedno s odgovarajućim mjerama u pogledu, među ostalim, sprečavanja i suzbijanja kriminala (presuda od 29. lipnja 2016., Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, t. 44. i 46. i navedena sudska praksa). Konkretnije, iz te sudske prakse proizlazi da se osoba protiv koje je sudski postupak pravomoćno okončan mora moći slobodno kretati a da ne mora strahovati od novih kaznenih postupaka u drugoj državi ugovornici za isto djelo (presuda od 28. rujna 2006., Gasparini i dr., C-467/04, EU:C:2006:610, t. 27. i navedena sudska praksa).

80 U tom pogledu, člankom 54. CISA-e nužno se podrazumijeva da postoji uzajamno povjerenje država ugovornica u njihove odgovarajuće kaznenopravne sustave i da one prihvaćaju primjenu kaznenog prava koje je na snazi u drugim državama ugovornicama, čak i ako bi provedba vlastitog nacionalnog prava dovela do drukčijeg rješenja. To uzajamno povjerenje zahtijeva da dotična nadležna tijela druge države ugovornice prihvaćaju pravomoćnu odluku donesenu na državnom području prve države ugovornice, kako je priopćena tim tijelima (presuda od 29. lipnja 2016., Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, t. 50. i 51.).

81 Međutim, iz sudske prakse također proizlazi da navedeno uzajamno povjerenje može postojati samo ako se druga država ugovornica može na temelju dokumenata koje je priopćila prva država ugovornica uvjeriti da je dotična odluka, koju su donijela nadležna tijela te prve države ugovornice, doista pravomoćna odluka koja sadržava ocjenu o meritumu predmeta (presuda od 29. lipnja 2016., Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, t. 52.).

82 Iz toga slijedi da su tijela države ugovornice obvezna suzdržati se od toga da sama vode postupak protiv osobe za određena djela odnosno od toga da pomažu trećoj državi u vođenju postupka protiv takve osobe njezinim privremenim uhićenjem samo ako je nesporno da je protiv te osobe pravomoćno okončan sudski postupak u drugoj državi ugovornici za ista djela, u smislu članka 54. CISA-e, i da se stoga primjenjuje načelo *ne bis in idem*.

83 Kao što je to nezavisni odvjetnik u biti istaknuo u točki 94. svojeg mišljenja, to je tumačenje potvrđeno člankom 57. CISA-e, prema kojem tijela države ugovornice u kojoj je osoba optužena za kazneno djelo mogu, kad opravdano smatraju da se optužba odnosi na ista djela za koja je protiv te osobe sudski postupak već pravomoćno okončan u drugoj državi ugovornici, zatražiti od nadležnih tijela potonje države informacije koje su potrebne za utvrđivanje primjenjuje li se načelo *ne bis in idem*. Naime, iz te odredbe proizlazi da sama mogućnost da se to načelo primjenjuje nije dovoljna da bi se državu ugovornicu spriječilo da poduzme sve mjere progona protiv dotične osobe.

84 Međutim, privremeno uhićenje osobe za kojom je na zahtjev treće države Interpol objavio crvenu tjeralicu može predstavljati, u situaciji u kojoj postoji sumnja u pogledu primjene načela *ne bis in idem*, nužan korak radi provođenja potrebnih provjera u tom pogledu, čime se uklanja opasnost da će dotična osoba pobjeći i tako izbjeći mogući sudski postupak u navedenoj trećoj državi zbog djela za koja država ugovornica nije pravomoćno okončala sudski postupak. Iz toga slijedi da se u takvoj situaciji članku 54. CISA-e ne protivi takvo privremeno uhićenje ako je ono nužno za potrebe tih provjera.

85 Isto se tumačenje nameće u pogledu članka 21. stavka 1. UFEU-a, u vezi s člankom 50. Povelje.

86 U tom pogledu, iako privremeno uhićenje doista predstavlja ograničenje prava zainteresirane osobe na slobodno kretanje, mora se smatrati da je ono u situaciji u kojoj je primjenjivost načela *ne bis in idem* i dalje neizvjesna ipak opravdano legitimnim ciljem izbjegavanja opasnosti od nekažnjavanja te osobe, što je cilj koji je, kao što je to presudio Sud, dio konteksta područja slobode, sigurnosti i pravde bez unutarnjih granica u kojem je osigurano slobodno kretanje osoba, propisano člankom 3. stavkom 2. UEU-a (vidjeti u tom smislu presude od 6. rujna 2016., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, t. 36. i 37. i od 2. travnja 2020., Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, t. 60.).

87 Naime, takvo privremeno uhićenje olakšava vođenje kaznenog postupka protiv navedene osobe nakon njezina mogućeg izručenja trećoj državi, na zahtjev koje je Interpol objavio crvenu tjeralicu za tom osobom, u slučaju da to nije protivno načelu *ne bis in idem*. Doista, Sud je već smatrao da je izručenje postupak cilj kojega je upravo borba protiv nekažnjavanja osobe koja se nalazi na državnom području koje nije ono na kojem je navodno počinila kazneno djelo, koji stoga omogućuje da se izbjegne da kaznena djela koja su na državnom području jedne države počinile osobe koje su napustile to državno područje ostanu nekažnjena (presuda od 2. travnja 2020., Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, t. 61. i navedena sudska praksa).

88 Iz toga slijedi da su i tijela države ugovornice i tijela države članice slobodna privremeno uhititi osobu za kojom je Interpol objavio crvenu tjeralicu sve dok se ne utvrdi da se primjenjuje načelo *ne bis in idem*.

89 Nasuprot tomu, ako su tijela države ugovornice odnosno države članice u koju dođe ta osoba saznala da je u drugoj državi ugovornici ili drugoj državi članici donesena pravomoćna sudska odluka kojom se utvrđuje primjena načela *ne bis in idem* u pogledu djela obuhvaćenih navedenom crvenom tjeralicom, i to, prema potrebi, nakon što su ishodila nužne informacije od nadležnih tijela države ugovornice odnosno države članice u kojoj se tvrdi da je okončan kazneni progon koji se odnosi na ista djela, tada se uzajamnom povjerenju, koje se člankom 54. CISA-e podrazumijeva između država članica i na koje se podsjeća u točki 80. ove presude, kao i pravu na slobodno kretanje, zajamčenom člankom 21. stavkom 1. UFEU-a, u vezi s člankom 50. Povelje, protivi to da ta tijela privremeno uhite navedenu osobu odnosno da, prema potrebi, produlje to oduzimanje slobode.

90 Naime, s jedne strane, kada je riječ o članku 54. CISA-e, mora se smatrati da privremeno uhićenje u takvoj situaciji nije mjera čiji je cilj provjera jesu li ispunjeni uvjeti primjene načela *ne bis in idem*, nego samo doprinosi djelotvornom vođenju kaznenog postupka protiv dotične osobe u trećoj državi iz koje potječe objava predmetne crvene tjeralice, i to, ovisno o slučaju, nakon njezina izručenja toj državi.

91 S druge strane, kad je riječ o članku 21. stavku 1. UFEU-a, u vezi s člankom 50. Povelje, ograničenje prava na slobodno kretanje osobe na koju se odnosi crvena tjeralica, što podrazumijeva njezino privremeno uhićenje, ne bi bilo opravdano, u situaciji poput one navedene u točki 89. ove presude, legitimnim ciljem izbjegavanja opasnosti od nekažnjavanja jer je protiv te osobe već pravomoćno okončan sudski postupak za djela na koja se odnosi navedena crvena tjeralica.

92 Kako bi se u takvoj situaciji osigurao koristan učinak članka 54. CISA-e i članka 21. stavka 1. UFEU-a, u vezi s člankom 50. Povelje, na državama članicama i državama ugovornicama je da osiguraju raspoloživost pravnih sredstava koja omogućuju dotičnim osobama ishođenje pravomoćne sudske odluke kojom se utvrđuje primjena načela *ne bis in idem*, kako je navedeno u točki 89. ove presude.

93 Tumačenje članka 54. CISA-e i članka 21. stavka 1. UFEU-a, u vezi s člankom 50. Povelje, o kojem je riječ u točkama 89. do 91. ove presude, nije dovedeno u pitanje argumentima koje su istaknule neke od vlada koje su sudjelovale u postupku pred Sudom, prema kojima se članak 54. CISA-e primjenjuje samo na schengenskom području te načelo *ne bis in idem* ne predstavlja apsolutni razlog koji opravdava odbijanje izručenja na temelju Sporazuma između EU-a i SAD-a.

94 Naime, s jedne strane, iako članak 54. CISA-e očito ne obvezuje državu koja nije jedna od država ugovornica i koja stoga nije dio schengenskog područja, valja istaknuti da privremeno uhićenje osobe na koju se odnosi Interpolova crvena tjeralica, a koje provede jedna od država ugovornica, predstavlja, čak i ako je ta tjeralica bila objavljena na zahtjev treće države u okviru kaznenog postupka koji je pokrenula protiv te osobe, akt te države ugovornice koji tako ulazi u okvir kaznenog postupka obuhvaćajući državno područje država ugovornica, kao što je to istaknuto u točkama 86. i 87. ove presude, i koji ima jednake negativne posljedice na pravo na slobodno kretanje navedene osobe kao i isti akt poduzet u okviru kaznenog postupka koji se odvija u potpunosti u toj državi ugovornici.

95 Iz toga slijedi, kao što je to smatrao nezavisni odvjetnik u točkama 60. do 64. svojeg mišljenja, da se isključivo tumačenjem članka 54. CISA-e na način da je takav akt države ugovornice obuhvaćen pojmom „[vođenja] postupka” u smislu tog članka ostvaruje cilj koji se želi postići navedenim člankom.

96 Zakonitost akta jedne od država ugovornica kojim se privremeno uhićuje osoba na koju se odnosi Interpolova crvena tjeralica ovisi stoga o njegovoj usklađenosti s člankom 54. CISA-e, pri čemu se u točkama 89. i 90. ove presude navode situacije u kojima se takvim uhićenjem povređuje ta odredba.

97 S druge strane, kad je riječ o Sporazumu između EU-a i SAD-a, valja utvrditi da se tim sporazumom, čiji je predmet, u skladu s njegovim člankom 1., poboljšanje suradnje između Unije i Sjedinjenih Američkih Država u kontekstu primjenjivih odnosa izručenja između država članica i Sjedinjenih Američkih Država, ne predviđa izričito da bi primjenjivost načela *ne bis in idem* dopuštala tijelima država članica odbijanje izručenja koje zatraže Sjedinjene Američke Države.

98 Međutim, valja podsjetiti na to da se situacija na koju se odnosi zahtjev za prethodnu odluku odnosi na privremeno uhićenje osobe za kojom je na zahtjev treće države Interpol objavio crvenu tjeralicu, a ne na izručenje te osobe toj državi. Kako bi se provjerilo bi li tumačenje članka 54. CISA-e iz točaka 89. i 90. ove presude moglo biti u suprotnosti s međunarodnim pravom, ponajprije treba razmotriti odredbe koje se odnose na objavljivanje Interpolovih crvenih tjeralica i njihove pravne posljedice, a koje su sadržane u člancima 82. do 87. Interpolova Pravilnika o obradi podataka.

99 Doista, iz članka 87. tog pravilnika proizlazi da su, u slučaju pronalaska na vlastitom državnom području osobe za kojom je objavljena crvena tjeralica, države članice Interpola obvezne privremeno uhititi tu osobu samo ako je takva mjera „dopušten[a] nacionalnim pravom i primjenjivim međunarodnim ugovorima”. U slučaju da privremeno uhićenje osobe na koju se odnosi Interpolova crvena tjeralica nije u skladu s pravom Unije – kada se ta tjeralica odnosi na djela na koja se primjenjuje načelo *ne bis in idem* – država članica Interpola neprovođenjem takvog uhićenja ne bi, dakle, povrijedila svoje obveze kao članica te organizacije.

100 Usto, iz sudske prakse proizlazi da države članice, u slučaju nepostojanja pravnih pravila Unije u području izručenja svojih državljana u treću državu, ostaju nadležne za donošenje takvih pravila, pri čemu su dužne tu nadležnost izvršavati poštujući pravo Unije, među ostalim, slobodu kretanja i

boravka na državnom području država članica, zajamčenu člankom 21. stavkom 1. UFEU-a (vidjeti u tom smislu presude od 13. studenoga 2018., Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898, t. 45. i od 2. travnja 2020., Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, t. 48.).

101 U ovom slučaju iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da nije utvrđeno da se crvena tjeralica koju je Interpol 2012. objavio za osobom WS odnosila na ista djela kao što su to ona za koja je protiv nje u Njemačkoj već pravomoćno okončan sudski postupak u smislu članka 54. CISA-e.

102 Stoga valja smatrati, u skladu s onim što je izloženo u točki 88. ove presude, da privremeno uhićenje osobe WS u državi ugovornici odnosno državi članici ne povređuje u toj fazi ni članak 54. CISA-e ni članak 21. stavak 1. UFEU-a, tumačene s obzirom na članak 50. Povelje.

103 Takav je rezultat, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 98. svojeg mišljenja, dosljedan odredbama Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83. i ispravak SL 2013., L 222, str. 14.) i Direktive 2014/41/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 3. travnja 2014. o Europskom istražnom nalogu u kaznenim stvarima (SL 2014., L 130, str. 1. i ispravak SL 2015., L 143, str. 16.).

104 S jedne strane, iako se, u skladu s člankom 3. točkom 2. Okvirne odluke 2002/584, izvršenje europskog uhidbenog naloga odbija ako iz informacija kojima raspolaže pravosudno tijelo države članice izvršenja proizlazi da se primjenjuje načelo *ne bis in idem*, iz članka 12. te okvirne odluke proizlazi da to tijelo odlučuje hoće li zadržati tu osobu u istražnom zatvoru u skladu s pravom države članice izvršenja ako je osoba uhićena na temelju europskog uhidbenog naloga. Iz toga slijedi da je uhićenje ili zadržavanje dotične osobe u istražnom zatvoru isključeno samo pod uvjetom da je navedeno tijelo utvrdilo da se primjenjuje načelo *ne bis in idem*.

105 S druge strane, izvršenje europskog istražnog naloga koji je izdala država članica može se, u skladu s člankom 11. stavkom 1. točkom (d) Direktive 2014/41, odbiti u državi članici izvršenja ako bi to izvršenje bilo u suprotnosti s načelom *ne bis in idem*, pri čemu iz uvodne izjave 17. te direktive proizlazi da izvršenje europskog istražnog naloga ne bi trebalo biti predmet odbijanja, s obzirom na preliminarnu prirodu postupaka na kojima se on temelji, kada je cilj utvrditi postoji li mogući sukob s načelom *ne bis in idem*.

106 S obzirom na prethodno navedeno, na prvo, drugo i treće pitanje valja odgovoriti tako da članak 54. CISA-e i članak 21. stavak 1. UFEU-a, u vezi s člankom 50. Povelje, treba tumačiti na način da im se ne protivi privremeno uhićenje osobe za kojom je na zahtjev treće države Interpol objavio crvenu tjeralicu, koje provedu tijela države ugovornice odnosno države članice, osim ako se pravomoćnom sudskom odlukom donesenom u državi ugovornici odnosno državi članici utvrdi da je protiv te osobe već pravomoćno okončan sudski postupak u državi ugovornici odnosno državi članici za ista djela kao što su to ona na kojima se temelji navedena crvena tjeralica.

Četvrto i šesto pitanje

107 Svojim četvrtim i šestim pitanjem, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li odredbe Direktive 2016/680, u vezi s člankom 54. CISA-e i člankom 50. Povelje, tumačiti na način da im se protivi obrada, koju provode tijela država članica, osobnih podataka iz crvene tjeralice koju je izdao Interpol, kada je protiv osobe na koju se odnosi ta tjeralica već pravomoćno okončan sudski postupak u državi članici za ista djela kao što su to ona na kojima se temelji navedena tjeralica i kada se, posljedično, primjenjuje načelo *ne bis in idem*.

108 Konkretnije, sud koji je uputio zahtjev želi znati mogu li u takvom slučaju tijela država članica zabilježiti osobne podatke iz takve crvene tjeralice u svoje popise tjeralica odnosno zadržati takvo bilježenje ako je ono već provedeno.

109 U skladu s člankom 3. točkom 2. Direktive 2016/680, za njezine potrebe „‚obrada' znači svaki postupak ili skup postupaka koji se obavljaju na osobnim podacima ili skupovima osobnih podataka, bilo automatiziranim bilo neautomatiziranim sredstvima kao što su prikupljanje, bilježenje, […] brisanje ili uništavanje".

110 U skladu s člankom 2. stavkom 1. te direktive, ona se primjenjuje na obradu osobnih podataka koju provode nadležna tijela u svrhe utvrđene u njezinu članku 1. stavku 1., to jest u svrhe sprečavanja, istrage, otkrivanja ili progona kaznenih djela ili izvršavanja kaznenih sankcija, uključujući zaštitu od prijetnji javnoj sigurnosti i njihovo sprečavanje.

111 Bilježenje osobnih podataka iz Interpolove crvene tjeralice u popise tjeralica države članice koje provode tijela te države na temelju nacionalnog prava stoga predstavlja obradu tih podataka koja je obuhvaćena Direktivom 2016/680. Isto vrijedi i za svaki drugi postupak ili skup postupaka primijenjenih na te podatke u smislu članka 3. točke 2. te direktive.

112 Osim toga, u skladu s člankom 4. stavkom 1. točkama (a) i (b) Direktive 2016/680, države članice osiguravaju, među ostalim, da se osobni podaci, s jedne strane, obrađuju zakonito i pošteno i, s druge strane, da se prikupljaju u posebne, izričite i zakonite svrhe te da ih se ne obrađuje na način koji nije u skladu s tim svrhama. Člankom 8. stavkom 1. te direktive određuje se da je „obrada zakonita samo ako je nužna i samo u onoj mjeri u kojoj je nužna kako bi nadležno tijelo obavilo zadaću u svrhe navedene u članku 1. stavku 1. te da se temelji na pravu Unije ili pravu države članice".

113 Kao što to proizlazi iz uvodne izjave 25. Direktive 2016/680, budući da Interpol za ispunjavanje svoje misije prima, pohranjuje i prosljeđuje osobne podatke radi pružanja pomoći nadležnim tijelima država članica te organizacije u sprečavanju i suzbijanju međunarodnog kriminala, primjereno je ojačati suradnju između Unije i Interpola „poticanjem učinkovite razmjene osobnih podataka, osiguravajući pritom poštovanje temeljnih prava i sloboda u vezi s automatskom obradom osobnih podataka".

114 Iz toga slijedi da se obradom osobnih podataka iz Interpolove crvene tjeralice koju provode nadležna tijela država članica ostvaruje zakonita svrha u smislu članka 4. stavka 1. točke (b) Direktive 2016/680.

115 Točno je da se člankom 4. stavkom 1. točkom (a) Direktive 2016/680 predviđa da obrada osobnih podataka mora biti zakonita kako bi bila u skladu s tom direktivom. Također je točno, kao što je to istaknuo sud koji je uputio zahtjev, da iz članka 7. stavka 3. i članka 16. stavka 2. Direktive 2016/680 proizlazi da se brisanje osobnih podataka u načelu može zatražiti ako su ti podaci nezakonito preneseni.

116 Međutim, kao što je to nezavisni odvjetnik u biti istaknuo u točki 112. svojeg mišljenja, nije moguće na osnovi činjenice da se crvena tjeralica koju je izdao Interpol odnosi na djela na koja bi se moglo primijeniti načelo *ne bis in idem* donijeti zaključak da su osobni podaci iz te tjeralice bili preneseni nezakonito i da obradu tih podataka treba smatrati nezakonitom.

117 Naime, s jedne strane, prijenos navedenih podataka koji provodi Interpol ne predstavlja obradu osobnih podataka obuhvaćenu Direktivom 2016/680, s obzirom na to da ta organizacija nije „nadležno tijelo" u smislu njezina članka 3. točke 7. S druge strane, ni navedenom direktivom ni bilo kojim drugim pravnim propisom Unije ne predviđa se da je obrada osobnih podataka iz Interpolove crvene tjeralice isključena kad se može primijeniti načelo *ne bis in idem*.

118 Takva obrada, koja se temelji na relevantnim odredbama prava država članica, u načelu je također nužna kako bi nadležna tijela tih država obavila zadaću u svrhe navedene u članku 1. stavku 1. Direktive 2016/680, u smislu njezina članka 8. stavka 1. Naime, ta nadležna tijela, koja u skladu s člankom 3. točkom 7. te direktive obuhvaćaju svako tijelo javne vlasti nadležno za sprečavanje, istragu, otkrivanje ili progon kaznenih djela ili izvršavanje kaznenih sankcija, uključujući zaštitu od prijetnji javnoj sigurnosti i njihovo sprečavanje, ne bi mogla ispuniti svoju zadaću ako u nacionalne popise tjeralica ne bi mogla, u načelu, unijeti osobne podatke iz Interpolove crvene tjeralice za tom osobom te provoditi svaku drugu obradu tih podataka koja bi se mogla pokazati nužnom u tom kontekstu.

119 Štoviše, u skladu s onim što je izloženo u točki 84. ove presude, obrada osobnih podataka iz Interpolove crvene tjeralice koju provode tijela država članica može se pokazati nužnom ako postoje tek naznake koje upućuju na pretpostavku da se navedena tjeralica odnosi na djela na koja se primjenjuje načelo *ne bis in idem*, upravo u svrhu provjere je li to tako.

120 Međutim, valja podsjetiti na to da se – kad je pravomoćnom sudskom odlukom donesenom u državi ugovornici odnosno državi članici utvrđeno da se crvena tjeralica koju je izdao Interpol stvarno odnosi na ista djela kao što su to ona za koja je protiv osobe na koju se odnosi ta tjeralica već pravomoćno okončan sudski postupak i da se, slijedom toga, primjenjuje načelo *ne bis in idem* – protiv te osobe, kao što to proizlazi iz odgovora na prvo, drugo i treće pitanje te imajući u vidu članak 54. CISA-a, u vezi s člankom 50. Povelje, više ne može voditi kazneni postupak za ista djela i, slijedom toga, više je se ne može uhititi u državama članicama na temelju tih djela. Stoga valja smatrati da u tim okolnostima bilježenje osobnih podataka iz Interpolove crvene tjeralice u popise tjeralica država članica više nije nužno, tako da ispitanik mora na temelju članka 16. stavka 2. Direktive 2016/680 imati mogućnost zatražiti od voditelja obrade brisanje u najkraćem mogućem roku osobnih podataka koji se na njega odnose. Međutim, ako je to bilježenje zadržano, ono mora biti popraćeno navodom da se zbog načela *ne bis in idem* protiv predmetne osobe više ne može voditi kazneni postupak u državi članici odnosno državi ugovornici za ista djela.

121 S obzirom na prethodna razmatranja, na četvrto i šesto pitanje valja odgovoriti tako da odredbe Direktive 2016/680, u vezi s člankom 54. CISA-e i člankom 50. Povelje, treba tumačiti na način da im se ne protivi obrada osobnih podataka iz crvene tjeralice koju je izdao Interpol ako pravomoćnom sudskom odlukom u državi ugovornici odnosno državi članici nije utvrđeno da se na djela na kojima se temelji ta tjeralica primjenjuje načelo *ne bis in idem*, pod uvjetom da takva obrada ispunjava uvjete predviđene tom direktivom, a osobito jer je nužna kako bi nadležno tijelo obavilo zadaću u smislu članka 8. stavka 1. navedene direktive.

Troškovi

122 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se

Slijedom navedenog, Sud (veliko vijeće) odlučuje:

1. **Članak 54. Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma od 14. lipnja 1985. između vlada država Gospodarske unije Beneluksa, Savezne Republike Njemačke i Francuske Republike o postupnom ukidanju kontrola na zajedničkim granicama, koja je potpisana u Schengenu 19. lipnja 1990. i stupila na snagu 26. ožujka 1995., kao i članak 21. stavak 1. UFEU-a, u vezi s člankom 50. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, treba tumačiti na način da im se ne protivi privremeno uhićenje osobe za kojom je na zahtjev treće države Međunarodna organizacija kriminalističke policije (Interpol) objavila crvenu tjeralicu, koje provedu tijela države stranke Sporazuma između vlada država Ekonomske unije Beneluksa, Savezne Republike Njemačke i Francuske Republike o postupnom ukidanju kontrola na zajedničkim**

granicama, koji je potpisan u Schengenu 14. lipnja 1985., odnosno države članice, osim ako se pravomoćnom sudskom odlukom donesenom u državi stranci tog sporazuma odnosno državi članici utvrdi da je protiv te osobe već pravomoćno okončan sudski postupak u državi stranci navedenog sporazuma odnosno državi članici za ista djela kao što su to ona na kojima se temelji navedena crvena tjeralica.

2. **Odredbe Direktive (EU) 2016/680 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka od strane nadležnih tijela u svrhe sprečavanja, istrage, otkrivanja ili progona kaznenih djela ili izvršavanja kaznenih sankcija i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Okvirne odluke Vijeća 2008/977/PUP, u vezi s člankom 54. Konvencije o provedbi Schengenskog sporazuma, koja je potpisana 19. lipnja 1990., i člankom 50. Povelje o temeljnim pravima, treba tumačiti na način da im se ne protivi obrada osobnih podataka iz crvene tjeralice koju je izdala Međunarodna organizacija kriminalističke policije (Interpol) ako pravomoćnom sudskom odlukom u državi stranci Sporazuma između vlada država Ekonomske unije Beneluksa, Savezne Republike Njemačke i Francuske Republike o postupnom ukidanju kontrola na zajedničkim granicama, koji je potpisan u Schengenu 14. lipnja 1985., odnosno državi članici nije utvrđeno da se na djela na kojima se temelji ta tjeralica primjenjuje načelo *ne bis in idem*, pod uvjetom da takva obrada ispunjava uvjete predviđene tom direktivom, a osobito jer je nužna kako bi nadležno tijelo obavilo zadaću u smislu članka 8. stavka 1. navedene direktive.**

3. **Peto prethodno pitanje nije dopušteno.**

Potpisi